

[Justitsministeren]

er vi jo tilbage i den onde cirkel igen. Strammer man vilkårene for meget dér, så bliver muligheden for, at straffafsoneren, når han kommer ud igen, kan fungere rimeligt, endnu mindre. Det hjælper ikke noget, at man gør godt på den ene side for at forhindre kriminalitet, hvis man så gør det modsatte på den anden side, og det tror jeg man ville opnå, hvis vi skulle foretage en markant stramning af afsoningsvilkårene, som hr. Lawaetz foreslår.

Til hr. Nør Christensen skal jeg blot sige, at jeg har allerede kommenteret påstanden om, at der stadig er en voldsom stigning i gang i kriminaliteten. Det er altså ikke rigtigt. Jeg vil gerne understrege, at naturligvis er det begrænset, hvad man kan lægge af vægt på et enkelt års statistik, men det er dog nok til at vise, at stigningen i hvert fald ikke er fortsat.

Jeg hører igen – dog i lidt mere forsigtige udtryk, synes jeg nok – at det nok er vores skyld, at der nu tilsyneladende er mere spirituskørsel end tidligere. Vi har prøvet fra ministeriets side så sent som i dag at få opklaret, om der er hold i den påstand. Der er nogle politikredse, der oplyser, at der er flere, der anholdes for spirituskørsel, og der er andre, der siger, der er færre. Jeg tror, at det i meget høj grad skyldes, at indsatsen kan være forskellig. Det afgørende, når man skal foretage en vurdering, er uheldene. Her er ikke tale om en indsats fra politiets side, der kan have betydning. Uheldene kommer så at sige af sig selv. De kan vise os noget om, hvorvidt der er realitet i påstanden om, at spirituskørslen skulle have et stigende omfang, men den statistik har vi ikke endnu. Derfor er det ikke korrekt at give indtryk af, at der er belæg for påstanden om, at folketingets ændringer i sanktionsmønsteret for spirituskørsel skulle have medført en større kriminalitet på dette område.

Jeg har svaret på det første spørgsmål fra hr. Bernhard Baunsgaards side. Det andet spørgsmål var, hvordan vi lå, sammenlignet med andre lande omkring os, når det drejer sig om brug af frihedsstraf. Her var hr. Bernhard Baunsgaards udgangspunkt ganske korrekt. Det er ganske åbenbart, selv om det er svært at foretage nøjagtige sammenligninger, at vi bruger frihedsstraffe i større omfang i Danmark, end man gør i Norge, Sverige og Holland, for bare at tage tre lande. Jeg kan

sige, hvis vi ser på antallet af idømte, frihedsberøvende sanktioner som helhed, så var der efter den seneste opgørelse, jeg har, tale om, at vi i Danmark bruger disse frihedsberøvende sanktioner i 60–70 pct. flere tilfælde end man gør i Sverige. Det er dog ganske meget, men det var helt generelt.

De frihedsberøvende sanktioner er jo et meget vidt begreb. Man vil godt se på, i hvilket omfang vi bruger frihedsberøvelser, når det drejer sig om straffelovsovertrædelser. Her er statistikken noget sikrere. Her kan vi sige, at i Danmark bruger vi frihedsberøvelser, når det drejer sig om straffelovsovertrædelser – de minder jo meget om hinanden i de nordiske lande – i 20–25 pct. flere tilfælde, end man gør i de øvrige to skandinaviske lande. Sammenligner vi os med Holland, er denne forskel, så vidt jeg husker, endnu mere markant.

Man kunne også lave opgørelsen på en tredje måde og se på: hvor mange danskere sidder der i fængsel på en bestemt dag i forhold til, hvor mange nordmænd der sidder i Norge, og hvor mange svenskere der sidder i Sverige? Ser man på det antal, så viser det sig, at vi i Danmark har ca. 20 pct. flere af vore medborgere siddende spærret inde, end man har i Sverige og Norge. Så må man jo spørge sig selv: hvad har den danske befolkning egentlig gjort, siden den skal underkastes den form for frihedsberøvelse i et så betydeligt større omfang end svenskere og nordmænd? Der er altså ikke tale om, at vi på nogen måde adskiller os, selv om dette forslag vedtages, fra forholdene i andre lande. Det siger jeg specielt til dem, der er bange for den reform, der er tale om her.

Hr. Wilhjelm mente, at der var tale om lappeskrædderi. Ja, i forhold til en eller anden ny og total reform, hvor vi slet ikke bruger frihedsstraffe mere, eller næsten ikke bruger frihedsstraffe mere, så er der selvfølgelig tale om lappeskrædderi. Men jeg er sikker på, at de mennesker – og det er mange – der vil nyde godt af denne reform, vil sætte megen pris på dette lappeskrædderi, som hr. Wilhjelm kaldte det. Jeg tror også, at samfundet som helhed vil, når erfaringerne viser sig, have lejlighed til at sætte pris på det.

Jeg tror ikke, den udtalelse, som hr. Wilhjelm citerede fra straffelovrådet, skal forstås på den måde, at domstolene nok i realiteten alligevel ikke vil følge det, der er folketingets